

משרד החינוך

הפיקוח על הוראת הספרות המזכירות הפדגוגית

הקן / מאיה ערד

התיישבנו במרפסת המקורה, הבנויה מעל החצר, משקיפה על שיחים, עצי הדר, מזרקות ופסלים. הקן צץ מיד מול עיני, מונח על הקורה התומכת את גג המרפסת. כדור קטן משוכלל, עגול וסבוך. מאות זרדים דקיקים נטוו בצפיפות ליצור מסתור עמוק, שרק פתח צר אפשר לציפורים הזעירות שבנו אותו להיכנס אליו ולדגור על הביצים.

בעלת הבית מזגה שתייה והתיישרה מולנו. היא פרשה זה עתה מעבודתה, סיפרה. עכשיו היא עסוקה בפרויקט חדש: בניית בית באי יווני. היא מתכננת לבלות שם את רוב זמנה כשתושלם הבנייה ולהתמסר לשתי האהבות הגדולות שלה, שחייה והפלגה. בפירוט תיארה את המיקום המושלם שבחרה, עם נוף אל הים ופרטיות גמורה, את הארכיטקטית הנהדרת ששכרה, החדרים מלאי אור השמש. והאי עצמו – פשוט נפלא. אותנטי לגמרי. עם אוכלוסייה מקומית, כפרים ציוריים, טברנות של פעם. הוא גם יישאר כזה, הבטיחה, מפני שהתושבים הצביעו זה עתה נגד פיתוח יתר. היה להם הרבה מזל עם אישורי הבנייה: הבית שלהם יהיה האחרון באי שתהיה לו ברכת שחייה פרטית.

בעלה, מבוגר ממנה בכמה שנים, ישב לצדה והקשיב. מה היינו צריכים את זה, מלמל בשקט, בעברית. כאילו הבינה את דבריו, הוסיפה אשתו: "וזה גם קרוב לישראל. אם כי עכשיו, כשגם אחיו מת, כבר אין לנו אף אחד שם."

צחוק וצעקות נשמעו מהגינה. היא הביטה בילדות שלי שהתרוצצו שם. "התינוק שלי בן שלושים ואחת", אמרה. "זה עובר כל כך מהר."

כשהסבה את ראשה נפל פתאום מבטה על הקן. צווחה שבין אימה להפתעה נפלטה מפיה. "זה קן! יש כאן קן! קראה. "הוא ריק", התאכזבה כשניגשה אליו. "בטח נשאר כאן מהשנה שעברה. היא העבירה את מבטה על פני החצר, על הילדות המשחקות, ושוב אל הקן. "בכל זאת", אמרה, "זאת הפתעה נעימה. סימן שמשוהו עשיתי בסדר, אם הציפורים החליטו לבנות כאן את הקן שלהן."